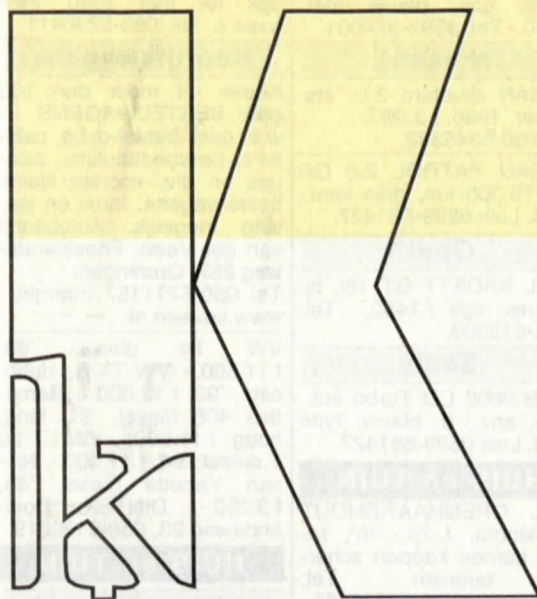
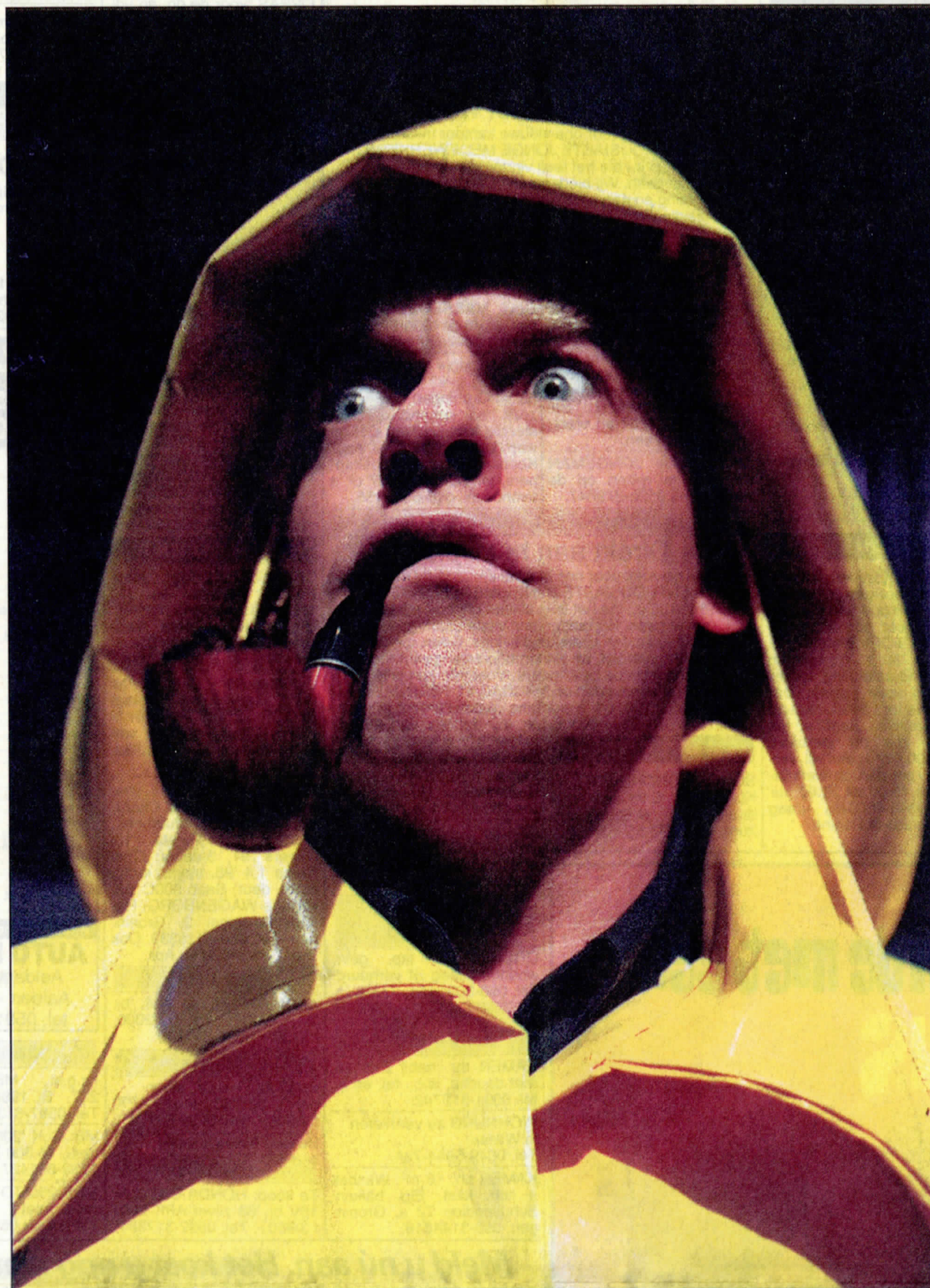

Bert Visscher speelt première van nieuwste programma in Groningen

„Theater blijft m'n grote liefde”

Terwijl de eerste februari-regen op Laren neerdaalt, staat aan de zijkant van het Singer theater een Citroën XM geparkeerd. Onopvallend, maar in het straatbeeld een vreemde eend in de bijt. Op de hoedenplank ligt een strooien Panamahoed alsof het hoogzomer is. De auto en de hoed zijn van Bert Visscher. Ook een vreemde eend in de bijt. In het kaartenrek in de foyer komt de beeltenis van de cabaretier zo over. Tussen de programmaboekjes van Louis van Dijk en de aankondiging van een uitvoering van Chopin siert zijn hoofd de agenda van Singer. Twintig Bert Visschers staren mij vanuit het rek aan als daar ineens de cabaretier zelf staat.

dere dingen in de kap en in de coulissen die naar beneden kwamen lazeren. Ik heb een soort fiets die niet meer wilde remmen. Vloog ik zowat dwars door die vuurtoren heen. Maar ja, dat hoort bij try-outs. Het is nu weer vlekkeloos.” Ook heeft Visscher enkele sketches laten vallen die hij zelf fantastisch vond. „Dat heb je weleens, dat je binnen een minuut ziet of iets helemaal niets wordt. Ik had een paar jaar geleden een scène met een aangeschoten advocaat. Die moest dan iemand op de eerste rij berechten. Maar het was echt heel slecht, drie keer niks. Er zat geen inhoud in, niks sterks. Kijk, de lachers aan je kont hebben met een brilletje en een snor is niet zo moeilijk. Maar ik streef er niet naar met alleen een leuk type de lachers op m'n hand te krijgen.”

Typetjes

Daarom komen er ook nooit types uit eerdere voorstellingen terug in latere shows. „Dat vindt ik een beetje zwak, typetjes herhalen. Maar mensen vragen wel eens van 'ga je die weer doen' of 'ik vond dat mannetje zo grappig'. Ik probeer het te vermijden. In de beginfase kijk ik de try-outs ook op video terug, om te kijken of iets niet teveel lijkt op een eerder typetje. Er zijn wel een paar dingen die ik nog wel eens zou willen doen, in heel speciale gevallen dan. Het kampeerverhaal, dat ik dat kamperen allemaal maar niks vond. En ik heb ooit een man uit de Andes gespeeld, zo'n inca met een gigantische panfluit. En de koning die allemaal kinderliedjes belachelijk maakte, dat vond ik ook zo lekker. En de origami-man natuurlijk. Ik kan er niet zomaar één noemen.”

De ambities van de cabaretier houden niet op bij het theater. Een eigen website, een CD-ROM en een sprookjesboek *Het dagboek van de reizende nar, de koning die zich vervelde* zijn er al. „Er is zelfs al een tweede sprookje in de maak. Het eerste was een succes en ik vond het erg leuk om te doen. Ik moest in het begin wel even nadenken, het leek mij erg moeilijk. Toen ik de eerste versie opstuurde, kreeg ik hem bijna helemaal rood van de correcties weer terug. Maar het is wel een erg mooi verhaal geworden. Maar hetzelfde als wat geldt voor de televisieprogramma's: het is voor erbij. Ik leef royaal van het theater, dat blijft m'n grote liefde. De website en de CD-ROM heb ik niet zelf gemaakt, ik heb wat dingetjes aangeleverd en zo. Tenslotte moest er nog een theaterprogramma geschreven worden. Wat nu op het podium staat, moest toen nog bedacht worden.” Binnenkort gaat Visscher weer op gesprek bij de VARA. „Ik wil nog wel een *Wad is leuk?* doen, of een muziekprogramma. Ik zou ook wel voor de VARA willen reizen. Iets als Michael Palin. *Pole to Pole*, briljant is dat. Maar ik heb nog geen tijd, ik ben tot januari 2002 volgeboekt.”

Hotels

Visscher is 'big business' geworden. Twee seizoenen zijn volgeboekt en hij kan niet aan de vraag voldoen.

„Hier in Laren zit ik nu drie

Woensdag
9 februari
2000

Vreemde eend

◀ In zijn nieuwe programma is Bert Visscher onder andere een vuurtorenwachter die het aan de stok krijgt met zijn broer de bordeelhouder.

Plaats van het gesprek is de vroegere woon-

Plaats van het gesprek is de vroegere woonkamer van de familie Singer, tussen het museum en de concertzaal in. Visscher neemt plaats naast een enorme open haard en een verschrikkelijk rommelig tafeltje. Het staat vol met lege koffiekopjes en hij besluit dat het toch iets te rommelig is. Met twee handen vol aardewerk loopt hij behendig naar de keuken. „Halloooo, heb je nog een koffie en een thee voor me? Geweldig, bedankt!,” galmt het door het anders zo stille museum. Maar nu loopt Bert Visscher er rond.

Door **Willem Bemboom jr.**
Foto's **Bert Jippes**

Laren is een van de laatste van 38 try-outs van zijn nieuwe programma *Geluk zit in hele grote dingen*. „Dat is het leuke aan try-outs. Je speelt in zalen waar je anders nooit komt. Dus zijn de mensen heel blij dat je er bent. En ik kan lekker inspelen. Maar het programma is nu zo goed als in z'n definitieve vorm. Als ze vanmiddag zouden bellen dat de première niet over twee weken maar morgen is, zou dat geen probleem zijn.” Het nieuwe programma wordt vrijdag 18 februari officieel gelanceerd in de Stadsschouwburg in zijn thuisplaats Groningen.

„Geluk zit in hele grote dingen. Hoe kwam ik daar ook alweer bij. Ik zat op mijn hotelkamer in Cuba. Zo'n mooie plaza in Havana. Op gegeven moment kreeg ik een telefoontje. Eric Alferink, mijn impresariaat aan de lijn of ik al een verhaal voor mijn nieuwe show kon leveren. Dat had hij nodig om naar de theaters te sturen. Maar ik had toen nog geen enkel idee, geen notie waar het programma over zou moeten gaan. Bovendien was het nog erg vroeg, ik was net wakker. Toen vroeg Eric om een titel. Ik bedacht dat ik de dag ervoor met een grote sigaar, een groot glas Cuba Libre en zo'n grote strooien hoed op zat. Toen kwam dus die titel naar boven. *Geluk zit in hele grote dingen*. Het zou alleen een werktitel worden maar het is zo gebeven.”

Terwijl de tuin buiten een druilerige aanblik biedt vertelt Visscher bij de open haard vrolijk verder over zijn Caribische avontuur. „Ik ben na de reprise van mijn vorige programma 'Voor ons hoeft het niet' vertrokken. In januari was dat. Toen ben ik met een zeilboot langs Aruba, Curaçao, Bonaire gezeild in een week of vier. Sint Maarten en Dominicaanse republiek hebben we ook aangedaan. Eenmaal van de boot af ben ik gewoon gaan reizen. Even in Venezuela geweest en toen Cuba. Mooie dingen gezien in Havana, ik zat in een mooi nieuw hotel, prachtig. Ik kwam pas in juni terug in Nederland.”

Zijspoor

Het Caribisch gebied heeft zo'n grote indruk op Visscher gemaakt dat het werk op een zijspoor kwam te staan. „Ik was allerlei dingen van plan, het lap-topje ging mee op reis, maar het kwam er niet van. Ik had net driehonderd voorstellingen achter de kiezen en ik vond het theater wel even best. Het was wel weer mooi geweest. Ik heb niks meegenomen van de reis waarvan ik dacht: dit kan ik fantastisch in mijn programma gebruiken.” Alleen de titel en de foto op de flyer zijn aan Cuba te danken. De Groninger is op zijn foldertjes afgebeeld met hoed en sigaar en glas Cuba Libre in de hand. Het merendeel van het programma is uiteindelijk tot stand gekomen op Schiermonnikoog. „Daar maakte ik toen opnamen voor *Wad is leuk?*, mijn programma op de VARA. In elke aflevering kwam er dan een cabaretier langs om mij zogenaamd tips te geven en op weg te helpen met het nieuwe programma. Toch werd het programma wat algemener maar ik heb op Schier wel het meeste materiaal geschreven.”

Het resultaat was de eerste try-out in theater de Kattendans in het Brabantse Bergeijk. „Ik had wat teveel materiaal. De voorstelling begon om kwart over acht. Op gegeven moment dacht ik dat het wel een uur of kwart over elf zou zijn, dus sloot ik af. Toen kwam een technicus het podium

op en vroeg: hoe laat denk je dat het is. Bleek het half één te zijn. Voor de pauze had ik een uur en drie kwartier en daarna een uur en veertig minuten gespeeld. Later heb ik in mijn hotelkamer gelijk een uur materiaal eruit gegooid. Maar dat hoort bij try-outs. De eerste acht keer is altijd tekst en types proberen. Daarna is het een kwestie van inspelen en vanavond in Laren staat de nagenoeg definitieve voorstelling op de planken. De show loopt het lekkerst zo'n tachtig voorstellingen na de première. Dan is het programma op z'n scherpst.”

In *Jammer* was de rode draad een circus, in *Fijne Nuances* wachtte Bert tevergeefs op een droomprinses en in de vorige show *Voor ons hoeft het niet* stond de stationswachter in Fisq centraal. Ditmaal gaat het geheel om twee broers. „De één is vuurtorenwachter, de ander bordeelhouder. Vroeger deed de vuurtoren het niet en liepen alle schepen vast. Alle matrozen gingen naar de hoeren en het bordeel liep heel goed. Maar toen de vuurtorenwachter het licht weer aan de praat kreeg, raakte de bordeelhouder al zijn klanten kwijt, omdat alle schepen sindsdien voorbij varen. Dus is er een beetje oorlog tussen de broers.” Voor de pauze wordt het podium opgesierd door een enorme vuurtoren. Na de pauze maakt het gevaarte plaats voor een bordeellinterieur. „Binnen de rode draad is genoeg ruimte voor de meest krankzinnige types en de gekste verhalen. Het is eigenlijk meer een rood draadje.”

Piano

Op het podium staat weer een piano. „De vorige keer had ik een traporgeltje bij dat weefverhaal. Nu heb ik een echte piano gekocht die meegaat op tournee. Heel simpel liedjes begeleiden met wat akkoorden hoor. Ik speel namelijk héél slecht piano, haha. Ik ben geen chansonnier die op een briljante manier liedjes moet begeleiden.”

De eerste rij is bij Bert Visscher een begrip. Maar in *Geluk zit in hele grote dingen* krijgt rij één

geen centrale rol als in eerdere programma's. „Ik gebruik de eerste rij wel, maar heel kort. Ik pik niet echt één iemand eruit die steeds terugkomt. Een paar mensen moeten wat vasthouden. In de vorige show moest iemand op de eerste rij mij waarschuwen voor als de trein langskwam. Heel soms had ik dan de verkeerde persoon te pakken, iemand die helemaal niet geschikt was. Die zei dan helemaal niets of ging keihard 'Trein!' door de zaal roepen als er nog helemaal niks aankwam. Mij een beetje voor de gek houden. Ik kon ook nooit goed zien wie ik aanwees, het was dan te donker in de zaal. Als het zaallicht dan aanging dan zag ik al van 'O, die gaat het niet goed doen'. Dat bleek wel eens uit te komen. En dan kon ik er niet meer onderuit.”

Ingrijpen

Incidenten in het publiek kwamen ook af en toe voor. „Maar één keer in de tachtig voorstellingen hoor. Ik vind het niet erg als iemand een opmerking maakt. Maar vier of vijf keer? Als iemand heel vervelend doet raak ik wel afgeleid. Hoor ik iets midden in de zaal, dan zeg ik er wel wat op. Maar na een paar keer is de lol er wel af. Het publiek gaat zich aan zo iemand ergeren. En dan moet je ingrijpen. Zaallicht aan, ik even de zaal in. Gelukkig gebeurt het niet vaak dat ik van die hufters in de zaal heb. In Amsterdam zat een keer een vent, die was hartstikke dronken. Die had wat herrie en dat is twee keer leuk. Maar als zo'n vent blijft schreeuwen moet hij eruit. Daar zorg ik dan wel zelf voor. Deze man nam ik met een smoes mee, of hij even met mij mee het podium op wilde. Nou, dat wilde hij wel. Ik heb de man toen zo mee de coulissen ingenomen waar twee kerels hem van me overnamen. Terwijl hij dacht dat hij iets leuks op het toneel mocht gaan doen, haha. Maar nooit geen politie erbij hoor, ik handel het zelf wel af.”

De 38 try-outs moeten voldoende zijn om alle kinderziektes voor de première uit de voorstelling te halen. „Er hangen decorstukken en an-

den. Twee seizoenen zijn volgeboekt en hij kan niet aan de vraag voldoen.

„Hier in Laren zit ik nu drie avonden, ze willen me zo vier of vijf keer terughebben. Voor de try-outs kregen we 150 aanbiedingen. We hebben er 38 kunnen honoreren. Vroeger moest ik nog met mijn gitaar op de rug in een Lelijke Eend naar Goes. Ik ga nu op de fiets naar m'n eigen première. Een premièreweek in hotels is niet leuk. Ik heb een appartement in Amsterdam, maar ik ben toch altijd blij als ik weer in Groningen ben. Daar woon ik ten slotte nog steeds. Het is net een groot dorp, maar dan in positieve zin.”

Hij weet zich met zijn uitverkochte zalen prima staande te houden tussen een nieuwe lichting jonge cabaretiers.

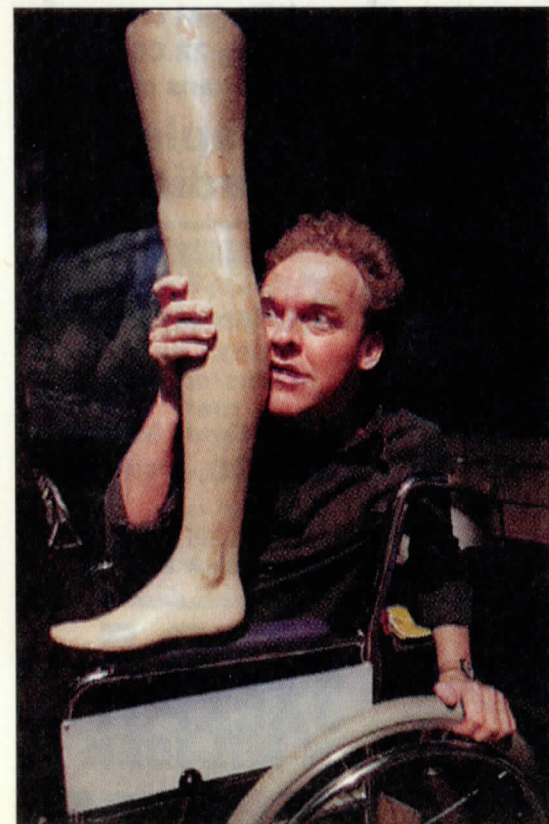
„Daarvan vindt ik Hans Teeuwen en Theo Maassen fantastisch. Die hebben ook al naam gemaakt. Een nieuw talent vindt ik Jochem Meijer uit Groningen. Ik heb alleen nog lang niet alle jonge cabaretiers gezien. Laatst kreeg ik een lijstje met dertig namen, allemaal van nieuwelingen. Ik kende er acht of negen van, terwijl ik het toch wel volg. Maar je hebt ook nog stand-up comedy erbij, er is gewoon zoveel.”

Bert Visscher weet waarin hij zich onderscheidt van zijn collega's. „Mijn geheim is eigenzinnigheid en de maffe en unieke vorm waarin ik het giet. Mensen houden ervan als je een eigen richting aanhoudt. Ik ben blij dat ik op die stijl door ben gegaan. Dat ding wordt nou toch wel erg heet.”

Visscher schuift zijn stoel een halve meter weg van de open haard, die inderdaad flink staat te branden.

„Er werd tegen mij gezegd: maak eens iets wat ergens over gaat. Maar het gaat mij erom dat de mensen die voor mij komen twee uur geamuseerd worden. Het tempo komt iets lager te liggen dat in vorige shows. Vlugge dingen en mooie verhalen. Afwisseling, absurditeit, nog een kopje koffie?”

Bert Visscher is met 'Geluk zit in hele grote dingen' van di 15 t/m za 19 febr te zien in de Stadsschouwburg in Groningen. De première is vrijdag 18 febr.

zijn broer de bordeelhouder.

◀ „Mijn geheim is eigenzinnigheid en de maffe en de unieke vorm waarin ik het giet.”